Ч. 249 Субота 4 (17) падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Недуга царя. — Бури і Анґлійці. — Европейскі варварства в Хіні.)

Передвиборчі збори відбудуть ся в Буданові дня 22 а в Чорткові дня 23 падолиста за кождим разом о 10 год. рано. На сих зборах мають явити ся кандидати на послів з IV і V куриї. — Дня 11 с. м. відбули ся передвиборчі збори виборців з V куриї в Полянці, на Містках і в Лісневичох. Виборців з тих трох громад явило ся над 600. На зборах тих виголосив свою кандидатску бесіду п. Трачевский, а всі виборці постановили одноголосно підпирати его кандидатуру яко рільника та просили, щоби як доси боронив стан сельский і старав ся о піднесене рільництва в львівскім повіті. — На зборах в Жовтанцях поставлено кандидатури дра Короля в IV а сел. Максимишина в V куриї.

Про недугу царя доносять урядово в Петербурга, що она тяжка, але як лікарі впевняють, недужому не грозить ніяка небезпечність. Натомість вісти з заграничних жерел подають, що недуга царя дуже грізна і небезпечна. В Берлині і Копенгазі кажуть, що цар недужий вже від літа, бо утомив ся працею. Цареви раджено, аби виїхав для відпочинку, але цар не хотів на то згодити ся. Vossische Ztg. містить з лікарских кругів одержане поважне обговорене недуги царя. Після них, недуга має бути небезпечна, а то можна пізнати з видаваних урядових бюлетинів, котрі, як звіст но, видають ся в Росиї з великою осторожностию, коли розходить ся о особу царя. Гадають, що в Ливадиї мусіла бути закажена вода, від котрої набавив ся цар тифу. Вкінци доносять з Копенгаґи, що в наслідок одержаної телеграми, виїхав звідтам російский наслідник престола до Петербурга.

З полудневої Африки доносять, що в Ораниї, Трансвалю а навіть в Наталю і Капляндії, всюди появляють ся дрібні відділи Бурів і нападають на анґлійскі залоги і відділи. Борби ведуть ся з великим завзятєм і зі зміннимщастєм. Супротив того поворот анґлійских войск до краю поки-що неможливий. Найбільше терплять Анґлійці від дощів і спеки, бо в полудневій Африці тепер весна.

Як зьвіряко поводять ся европейскі вояки з Хінцями, доказують листи писані вояками до свояків. Між иншими оголошує часопись Fränkisch. Curier таке письмо вояка з другого морского баталіону; З Хінцями, котрі не поборюють нас з оружием в руці, не церемонимо ся. Мусять тяжко працювати, а котрий опонує, дістає кульку в лоб. В полон взагалі нікого не бере ся, т. є. полонених розстрілює ся безпроволочно по кождій битві. Лиш діти і жінки щадить ся часом; мужчин розстрілює ся без пардону, або пробиває ся баґнетом. Розбиване голов кольбами показало ся непрактичною річею, бо кольби тріскали. Ми жалували їх лише з початку, але то такий мерзкий народ, що кождий з нас скоро отряс ся з всяких сентиментів. — Таке поведенє Европейців, та страшна рісня, в котрій гине тисячі і тисячі Хінців, викликує з їх сторони месть. І они збиткують ся в страшний спосіб над місионарями і монахинями, над раненими, а навіть над трупами чужих вояків, де лиш можуть їх найти. — З Пекіну доносять, що Хінці може приймуть услівя вичислені в ноті послів, з виїмком кари смерти князів, членів цісарского двора і кількох достойників. Буде се неможливе тому, бо хіньский двір як раз знаходить ся в руках тих осіб, котрих держави хочуть покарати.

Новинки.

Львів дня 16-го падолиста 1900

— **Епископи против поєдинків.** Vaterland оголошує відозву против поєдинків, ухвалену на послідні з'їзді епископів у Відни. В відозві тій сказано, що належить всякими средствами побороювати поєдинки, бо они противні заповідям Божим і державним законам, і виступати против них так в школі як і в церкви. Виховане повинно опиратись на широкій християньскій підставі.

— **Стипендийні запомоги** з фундациї бл. п. Стефана Качали для практикантів купецтва при „Народній Торговли“ по 60 корон річно, признало ц. к. Намістництво практикантам Миколі Скрипці і Антонови Станчакови.

З давних часів.

(З ческого — З. Вінтера.)

I.

Прийшла субота вечер. Челядники коваля Грубеша в Люнах повідкладали сим разом кліщі, молоти, пильники і инші знаряди о цілу годину вчаснійше як звичайно, і пішли живо крізь малі ворота до міскої лазні, аби скупати ся.

Лише Матій Калина лишив ся дома. Випросив ся якось у майстра від обовязкової суботнішної купелї, і пішов до челядної комнати, де осторожно засунув двері, видко для того, аби ніхто не міг війти до хати. З якогось кутика витягнув каламар з чорнилом і гусяче перо, та якусь картку паперу, і обтерши кілька разів руки, почав так писати:

„Моя найсолодша дівчино, честна панно Дорнічко; добра ніч і добрий день, мила дівчино. За Божою волею я вас сердечно полюбив а оказувана мені вами деколи прихильність скріпила в мені ще ту любов. Але ви, люба Дорнічко, показуєте себе раз такою, то знов иншою. А вірна любов не знає ніколи таких змін; коли ви мені, моя наймилійша Дорнічко, хочете жертвувати щиру любов аж до гробу, то дайте мені то пізнати при завтрішнім богослуженю хочби одним, одиноким поглядом, щоби я добре знав, що ви любите мене, а не того вітрогона Юрка. Пересьвідчите ся, що я, Бог мені сьвідком, всьо для вас зроблю, що лиш у ваших очах вичитаю, і як станете моєю любкою, не розлучить нас нічо, хиба могила. Але як би я не мав мати надії на вашу любов, то прошу мені то отверто сказати“.

Той любовний лист вложив до окладинки і написав на ній: „Честній панні Дорнічці до власних рук“. Коли письмо засхло, обвязав лист червоною ниткою, вийшов з комнати, і довго научав ковальского хлопця, як він має доручити лист панні, аби того ні пан тато, ні пані мама не замітили.

В тій самій хвили писав Юрко Чермак, гончарский челядник у вдови Кочички, на великім передмістю, напротив жатецких воріт, в Люнах, своєю о много лекшою рукою як у коваля, такий любовний лист:

„Моя найдорожша дівчино, панно Дорнічко! Ніяк не можу знати, чи мене любите, але я постановив собі служити вам до послідної хвилі житя. Не знаю, чи то така воля Божа, чи ви умисне так мене мучите, що не даєте мені ніякої відповіди. Чи ви не знаєте, моя дорога; найлюбійша Дорнічко, що на сьвіті нема нічого тяжшого, як вірна любов, якій я присьвятив ся, і чим я мому серцю наробив тілько мук, що не можу еї позбути ся? Як вам що на мені не подобає ся, то лиш скажіть, а я у всім вас послухаю; може вам противна моя бідність, але і я з часом стану майстром, як той ковальский міх, той Матій, і для богатства я вас не люблю, а лише длятого, бо ви сотворені, аби вас любити. Прошу вас, дайте мені всківци знати, але щиро, що ви гадаєте“

Обвязав лист червоною стяжкою, і так само як коваль, учив хлопця, як має віддати лист, аби пан тато, ні пані мама, того не замітили.

II.

О, Дорнічка варта була того, аби в ній залюбити ся. Не так длятого, що еї отец був заможний люньский міщанин, котрого дім при рунку цінено на вісімнайцять сот кіп, і що Господь Бог дав єму крім того богато ґрунту і всілякого иншого добра. Він не придбав богатства нечестним способом, лише честною працею власних рук, бо був теслею.

О Дорнічку, одиноку доню, дбали родичі чимало вже від еї дитиньства; посилали еї до швачки аж до Праги, аби вивчила ся сама одна із всіх люньских дівчат шити і вишивати ріжноцьвітні мережки. Можна було также бачити, що родичі дадуть їй не аби яке віно, аби вибрала собі жениха до вподоби. Мати мала для неї кілька срібних і золотих поясів з всілякими прикрасами, кілька вартістних, по бабці унаслідженних шнурів коралів, з зеренцями золота і срібла, відтак всякої одежі з шовків, оксамітів і инших дорогих сукон; постели приладила запопадлива мати на кілька ліжок, а в кількох скринях було повно полотен і всякого иншого добра. І два золотом ткані чипці придбала мати для своєї дочки. Цинових тарелів було кілька кіп, а всьої цинової посуди мала віданиця до двох сотнарів. Крім того мала ще дістати у вінї дві корови і чималу суму гроший. А до того всього була ще Дорнічка прекрасною дівчинкою.

— **Друга ґімназия в Чернівцях** (німецка, з німецко-рускими паралельками) буде з 1901/902 роком шкільним перемінена з низшої на висшу ґімназию.

— **З товариства „Академічна Громада“.** На загальних зборах, які відбули ся дня 11 с. м. вибрано головою: Олексу Грабовского, студ. медицини; заступником голови: Евгена Бурачиньского, студ. мед.; бібліотекарем: Йосифа Чайковского, студ. фільос.; скарбником оборотового фонда: Осипа Шухевича, студ. прав; скарбником запомогового фонда: Юліяна Олесницкого, студ. прав; контрольором: Андрія Гошовского, студ. прав; писарем: Михайла Волошина, студ. прав; виділовими: Василя Пачовского, студ. мед.; Романа Цегельского, студ. фільос.; Зенона Кузелю, студ. фільос.; Романа Гузара, студ. прав; Івана Боднара, студ. фільос.; заступниками виділових: Володимира Утриска, студ. фільос.; Олексу Кущака, студ. фільос.; Олексу Пашкевича, студ. фільос.; Зеновія Харака, студ. прав.

— **Огонь.** В Петрикові під Тернополем вибухнув огонь в хаті брата війта Бриля і в одній хвили обняв стоги зі збіжем та прочі будивки. При сильнім вітрі огонь перекинув ся ще на два сусідні обійстя і знищив до тла всі будинки господарскі з цілим запасом сіна і збіжа. Шкода велика, але була обезпечена.

— **Каменичні замітачі директорами банку.** З Дрездна доносять про слідуючу історию, котра нехай буде осторогою і для наших людий, котрі люблять купувати льоси від аґентів та до того ще й заграничних: Два давнїйші замітачі камениць, великі нероби, брати Адольф і Кароль Меншель в Дрезднї, заложили в січни сего року банк, під назвою „Дім банковий, ефектовий і комісовий братів Меншель“. Оба шефи вислали яких сто аґентів, щоби розпродати уділи на всілякі льоси і позабирати від купуючих рати. Аґенти волочили ся головно в пограничних місцевостях саских, але заходили часто і до австрийских головних міст. Першу місячну рату 3 К. або 3 К. 60 с. брали собі аґенти, а дальші рати припадали вже „банкови“. Розуміє ся, що ті, котрі купили собі такі льоси і заплатили рати, потратили свої гроші; они що правда, дістали промеси, але з числами льосів, котрі мав хтось инший, а не банк. На случай хоч би льос був щось і виграв, то властитель промеси не дістав би був нічого. Директорів, котрі обікрали в той спосіб множество людий, вже позамикано до арешту.

— **Всесьвітна злодійка.** В послідних днях париской вистави, котра вже тепер закрита, були гості, що як-раз оглядали вежу Айфля, сьвідками досить прикрої сцени. Один з французких аґентів тайної поліциї ходив вже від кількох годин за молодою, красною і дуже елеґантно убраною Американкою, котра видавала ся єму дуже підозріною. Він увійшов за нею також і до одного з тих підносів, якими витягають людий на вежу Айфля та побачив тут, як она якійсь пани перед собою всунула руку до кишені. Майже в тій самій хвили станув елеватор на другій плятформі вежі, а аґент зловив Американку і хотів єї арештувати; але она вирвала ся і пустила ся бічи на край плятформи та хотіла тут кинути ся з вежі на землю. Якась старша вже і добре собі грубенька пані побачивши то, вхопила єї і відтягнула від бариєри. Злодійка так за то улютила ся, що вкусила паню в руку. Але резолютна пані не пустила злодійки, лиш стала бити — як казала, малу бестию — з цілої сили парасолькою. Між обома жеєщинами завела ся опісля так завзята бійка, що нїхто не важив ся до них приступити. Наконець таки зловлено красну Американку і звязано га відставлено до арешту. Показало ся, що єсть то знана добре в цілій Америці всесьвітна злодійка Елеанор Вак, за котрою американьска поліция вже від давна слїдить.

— **Молоді злодії на львівскім бруку.** Підофіцир поліцийний Сайнфельд стрітив вчера на улици Овочевій 14-літну Йосифу Якимчук, родом з Підборець, і Івана Комендарского, як несли якийсь клунок. Поліцыян зробив зараз на дорозі ревізию, і знайшов там части одежи і коралї, а крім того кусень сьвічки і витрих. Дібрана пара признала ся, що добула ся у якогось селяна в Ямельній коло Добросган до замкненої комори, і забрала звідтам ті річи. Обоє замкнено до арешту. — На т. зв. „Опалках“ знов, украв 14-літний злодій Станіслав Дембовский якійсь Розалії Павляковій з кишені полярес з двома коронами. Павлякова здогонила злодія і зловила его, але вже не знайшла при нім ні поляреса, ні гроший. Злодія відставлено на поліцию. Незадовго по тім явив ся на поліциї 12-літний Николай Вержбовский, і казав, що его мати покинула, і він не має ся де подїти, та просить, щоби его замкнули до арешту, щоби там переночував. Показало ся, що той дітвак, то спільник Дембовского, і хотів лиш длятого дістати ся до арешту, щоби там порозуміти ся з своїм спільником.

Штука, наука і література.

— „Народної Бібліотеки“ М. Янкова і С-ки вийшов том третий обнимаючий 15 аркушів друку, а подаючий оповіданє Гоголя „Тарас Бульба“. До сеї повісти доданий ще й аркуш вступу. Ціна 60 с. (30 кр.).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Порт Саід 16 падолиста. Вчера прибув сюди, на корабли „Ґельдерлянд“, президент Крїґер. Дневникарям, котрі умисне з'їхали ся, аби з Крїґером поговорити, відмовив всяких відповідий.

Париж 16 падолиста. З Петербурга надійшли сюди вісти, що недуга царя зменшила ся. Перебуваючі тут великі князі: Алексей і Володимир з родиною, впевняють, що цареви вже ліпше.

Новий Йорк 16 падолиста. Доносять з Вашинґтону, що правительство Сполучених Держав, аби приспішити порозуміне між союзними державами пристало на їх бажане, щоби знесено укріпленя в Таку і заведено постійну сторожу для посольств та для удержаня получення Пекину з морем.

Байонна 16 падолиста. Поспішний поїзд полудневої зелїзниці вискочив з шин коло міста Да імовірно в наслідок надто скорої їзди. Поїзд упав з зелїзничого насипу. Доси добуто 13 трупів, між ними тіло перувіяньского посла в Парижи кн. Каневаго. Під поїздом має бути ще 6 трупів. Ранених єсть 30 осіб.

Букарешт 16 падолиста. В процесї против членів революцийного македоньского комітету зізнав обжалований студент Тріфанов, що члени комітету мали намір убити короля румуньского Кароля.

Дорнічка була розумною дівчиною. Коли виросла, мати і отець своїми бесідами вщепили в ній відразу до тих непотрібних молодих міщаньских синів, що цілими днями волочили ся без занятя по улицях міста та лиш обмавляли людий і висьмівались з них, а ночами ходили з одного шинку до другого чи в місті чи поза містом.

Дорнічка знала, що коли має прийти до честного весіля то хиба з яким порядним, трудолюбивим молодцем. Але саме в тім була перебирчива.

Найліпше подобавсь їй вкінци Матій коваль і Юрко Чермак. Але они оба подобались їй.

Матій був хороший паробок, високий, широкоплечий, з честним, щирим лицем. Юрко був менший, сухійший, але зручнійший і поворотнійший та мимо свого малого росту подобав ся дївчатам. Властне тому не могла Дорнічка рішити ся ні в користь одного ні другого. Вправді єї любов не виявляла ся бесідою, лише поглядами. Говорити инакше не могла, бо мати не допускала до того, аби паробки розмавляли з дочкою. Але Дорнічка споглядала своїми синими очима раз на Матія, другий раз на Юрка. Оба хлопці не знали, як стоять, але взагалі оба журили ся. Саме тому писав Матій свій лист, бо любов доводила его до розпуки, так що він ходив мов божевільний. З тої самої причини писав і Юрко до дівчини, аби їй доказати свою любов і єму анї в голові не постала гадка лишити єї свому супернякови.

III.

Коли стрічали ся в гостинници при склянці пива, говорили з собою, але часто задля дівчини розпочинали завзяту суперечку, так що приятелі мали не мало труду, аби їх погодити і перервати сварку. Старий Грубеш все висьміваа їх бесіди. Звичайно, з склянкою пива в руці, говорив, що тих двох честних челядників любов і чорт разом мучить. Одної неділї вечером на початку посту в році 1606 сказав старий Грубеш, побачивши в гостинници спорячих любовників:

— Слухайте, хлопці, ти і ти, ви оба честні челядники; нїхто не може про вас нїчого злого сказати; що ви маєте против себе? Сварите ся задля дівчини. Ну, коли так то полагодьте справу в лицарский спосіб, в публичнім поєдинку, а залишіть ваші спори. Витязеви повинен другий, побідженний, добровільно уступити з дороги. Закінчіть спір поєдинком!

Та бесіда всім подобала ся. Лише оба челядники поотвирали рти, та мовчки дивили ся на старого майстра.

— Я тверезий, цілком не пяний — говорив старий серед загальної тишини дальше— послухайте ради. Один з вас вибере собі дівчину. То буде рідкий случай в громаді; бо ви не перші, що публичним поєдинком полагоджуєте ваш спір. Або то давно тому, як на ринку в Пільзні бороли ся оружием публично на лицарский лад Отмар і Жидек, очевидно на то мусїли мати дозвіл радних. На конях били ся аж до смерку на списи. А їм ішло лиш о гроші, о пятьсот талярів. Го-го, кілько то таких, що визивають других, аби лиш показати свою силу, або штуку борбництва і придбати собі тим славу. Кілько то високих панів бє ся о нічо инше як лиш хиба о герб — а ви боролись би о дівчину, що богато більше значить, як всі гроші і все оружиє на сьвіті. Даю вам честне слово, що коли би я був такий молодий як ви, то бив би ся о таку кралю аж до смерти.

Так і подібно говорив старий Грубеш. В часї его бесіди споглядав сильний коваль на марного гончаря і кілька разів глумливо усьміхнув ся.

Коли Грубеш серед загального одобреня перестав говорити, сказав Матій коваль до гончаря Юрка:

— А що, брате, будемо робити? Я визиваю тебе! Будемо бити ся?

Юрко відповів з неохотою:

— От, пуста балаканина.

— Він боїть ся! — крикнуло кількох присутних.

— Боїш ся? — спитав насьмішливо коваль.

— Того чей не можеш мовчки приняти! — підбивали его другі.

— Ти чей не стара баба, не боягуз, не старий дід! Атже ти собі порядний паробок! — силували его инші.

— Нехай буде як хочете — рішив ся вкінци Юрко — буду бити ся!

— Ми держимо твою сторону! — крикнули одні.

— Ми тримаємо з ковалем! — озвали ся другі.

Коли они так говорили і спільно в ста-

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних бо листовно не відповідаємо нікому.

Язловецкий: 1) Палата адвокатска; справа о відшкодоване перед суд. — 2) Польский підручник до стенографії Полівьского. Доставить Вам кожда книгарня. Хто знає польску стенографію, може стенографувати лиш по польски бо кожда мова має свою окрему стенографію, а иноді навіть і кілька систем стенографії, так, що знаючи одну не можна розуміти другої; але знаючи одну можна легко вивчити ся другої. — 3) Жаданих фирм в Триесті не знаємо. — **Кронос:** Ви маєте очевидно на думці запалене слизниці міхурової або то, що звичайно називаємо катаром міхура. Катар міхура може бути острий, котрий минає (розуміє ся при відповіднім лїченю і диеті) до кількох днів і чоловік буває зовсім здоровий, або упертий, хронічний, котрий тягне ся місяцями ба навіть і цілими роками. Катар міхура бере ся з того, коли до моча (урини) домішають ся якісь острі творива, отже приходить найчастїйше по випитю молодого не виробленого пива, або вина, по ужитку деяких ліків, може бути наслідком розширеня иншого катару, котрого можете вдогадати ся; може походити також з перестуди именно же ног або живота; наконець можуть бути причиною камінці мочеві. Хороба дає ся почути більше або менше сильними болями в місци, де міхур; недужого пре часто на сторону з мочию, при моченю пече а моч буває мутна. В острім катарі найважнійша річ строга диета: не їсти ніяких квасних, солених і корінних страв, не пити алькоголевих напитків; за то пити богато води, напар (гербату) з листя вовчої ягоди (Folia uvae ursi — так називає ся по аптикарски листє з ростини Arctostaphylos — не поміняти з „Вовчим ликом“ по лат. Daphne mezereum, або з белядоною або „песьою вишнею“, Atropa belladonna, котру Поляки називають Wilcza jagoda) Недужий повинен лежати, а на случай болів робити теплї оклади. В хронічнім катарі така сама диета, не можна також пити ані кави, ані чаю а як найбільше молока також каву з жолуди з молоком. В однім і другім случаю найперша і найважнїйша річ зарадити ся лікаря, щоби не загнати ся в тяжку і невилічиму хоробу. Иноді буває навіть потреба переполоканя міхура. — **Мих. Галайда:** Воля чоловіка або его внутрішна сьвідомість сумує ся із всїх тих поодиноких сил, які в нім проявляють ся, а она в першій хвили житя проявляє ся тим, що чоловік хоче дихати, шукає воздуха, в дальшім житю тим, що шукає страви. Се суть найперші прояви людскої волї. В ще дальшім житю розвиває ся вже внутрішна сьвідомість в чоловіці не лиш в міру того як розвиває ся в загалї его тіло а іменно его мозок, але також і під впливом внутрішних обставин. Але як у всіх орґанічних творах природи так і в чоловіці годі що би всї его навіть найменші частинки розвивали ся однаково і в повній гармонії. Длятого може бути у одного той розвій більше сильний і здоровий та однаковий отже гармонійний більше менше у всїх частинках, а тогди і внутрішна сьвідомість стає сильна, або в чоловіці проявляє ся сильна воля; у другого на відворот, розвій може бути слабий і не однаковий а тогди і внутрішна сьвідомість буває слаба а тим самим і прояви еї на зверх будуть слабі; кажемо, що то чоловік слабої волі. Слаба воля єсть длятого завсїгди хоробливим станом; але той хоробливий стан може бути всїлякого рода і степеня від найбільшого до найменшого, так, що остаточно трудно означити, де він кінчить ся, а ще труднїйше пізнати де іменно его причина. Звістно загально, що не всі лїниві люди, суть безвзглядно і в кождім напрямі лїниві. Флєрі дає на то дуже добрий примір. Гляньмо — каже він — на тих хлопців, що то цілими днями вистоюють коло двірців або стаций трамваєвих; то скінчені лїнюги. Они за лїниві до всякої тревалої роботи; але нехай лиш побачать когось з торбою в руці, що вийшов з двірця і сїв на трамвай, так зараз біжать рівно з конем спорий кусень дороги, щоби лиш опісля послужити подорожному і дістати від него пару крейцарів. Такий лїнюга здобуває ся нараз на енерґію, котра виконує навіть дуже велику працю. Звістно також, що люди котрі слабо травлять, бувають звичайно і лїниві. Такі люди і поволи їдять; длятого не без причини говорить ся, що хто поволи їсть, той і поволи робить, хоч безпеpечно можна і борзо їсти а поволи робити. Зважививши то все, що досі було сказане, можна сказати, що лїнивство має свою причину в слабім розвою внутрішної сьвідомости чоловіка а знов причина того лежить або в самім орґанізмі чоловіка, або есть наслідком зверхного впливу, або наконець на лїнивство складають ся і хоробливий стан орґанізму і зверхні обставини, що, здаєсь, буває найчастїйше. Длятого хотївши вилїчити когось з лїнивства треба поступати в двоякий спосіб: насамперед лїчити хоробливий орґанізм, а відтак впливати на чоловіка і зверхними способами. Як то треба робити, о тім пізнїйше Тепер скажемо лиш то, що доси був загально такий погляд, що лїнивство то лиш якась така погана навичка, від котрої треба чоловіка на силу, навіть битем відзвичаювати. А то як видимо, так не есть. — **Ст. Ф. в Мих.:** З Ваших льосів доси ані один не витягнений. Лісти тягненя інвалідских доси ще не маємо, отже дамо знати пізнїйше. — **О. Б. началь. гром.:** Доси не витягнений. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

рам Грубешем радили над вибором коний[1] оружия та подали собі руки, що не будуть більше ворогами лише полагодять свій спір публично в честній борбі, спитав один сусїд другого тихим голосом:

— Ти з ким тримаєш?

— От спитав! — відповів другий — а з ким же як не з ковалем; атже гончар такий до поєдинку як осел до лету!

IV.

Трийцятьох сусїдів постановило держати з Юрком, а трийцятьох з Матієм.

Міскі лавники не лише що радо дозволили, аби поєдинок обох челядників відбув ся в першу недїлю посту на ринку публично, але велїли ще дати бальків на поруче і дощок на велику буду, де мала ціла міска рада зібрати ся і приглядати ся тій борбі.

Заки надійшла недїля, оба челядники старали ся винайти в місті добрих коний до борби. Всї сусїди помагали їм притім. Юркови позичив один сусїд коня, що називав ся „Оленець“, а Матієви дав другий сусїд коня „Барбароссу“.

І лицарску збрую придбали оба челядники без труду. Кождий давав їм радо панцир, шелом, нараменники, рукавиці, голениці так що оба були уоружені як слід до такої борби. Оба вибрали очевидно що було найлїпшого. Також старав ся один другого перехитрити. Хтось подав одному з них раду, аби облив свого коня водою, що пливе „против сонця“ і черпаною против води, тодї буде его кінь сильний і такий борзий як вітер. Юрко пішов до стайні свого коня і мив его кілько міг. Скоро Матій о тім дізнав ся зробив то само з своїм „Барбароссою“.

Вкінци прийшла недїля. Вже випогодило ся і день був пречудний. Теслї ще в пятницю обвели поручем площу, на котрій мав відбути ся поєдинок. Місце то лежало між церквою а ратушем.

Буду для лавників і сусїдів виставили в горішнім кінци ринку і умаїли еї ялиною.

Зараз по обіді згаданої недїлї появили ся на місци борби один сурмач з добошем, стали довкола ходити і наробили такого гуку аж в ушах лящіло. Товпа народу стояли вздовж поруча вже від вчасного рана. Не одного з них гнав бурмістр палицею до церкви на службу Божу і на проповідь але більшої половини не удалось там нагнати.

Они стояли збитими купами, а в полудне зробив ся з тих куп одноцільний мур людских тїл. Були то по найбільшій части люди позаміскі, що задля такого видовища поприходили з одного боку аж від Постельберґа, а з другого аж із Сляну. Міщани позасїдали коло вікон своїх домів, молодїж і челядь повилазила на дахи і на комини.

Навіть прекрасної лювьскої церкви сьв. Венедикта не лишено в спокою. На еї дах і вежі повилазили більші і менші школярі та ремісничі хлопці і цьвірінкали там як воробцї весело і свобідно.

(Конець буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	аркуш по	5 сот.
2. Замкненя місячні	„ „	5 „
3. Інвентар довжників	„ „	5 „
4. „ вкладників	„ „	5 „
5. „ уділів	„ „	5 „
6. Книга головна	„ „	5 „
7. „ лїквідацийна	„ „	5 „
8. „ вкладок щадничих	„ „	6 „
9. „ уділів членьских	„ „	5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).